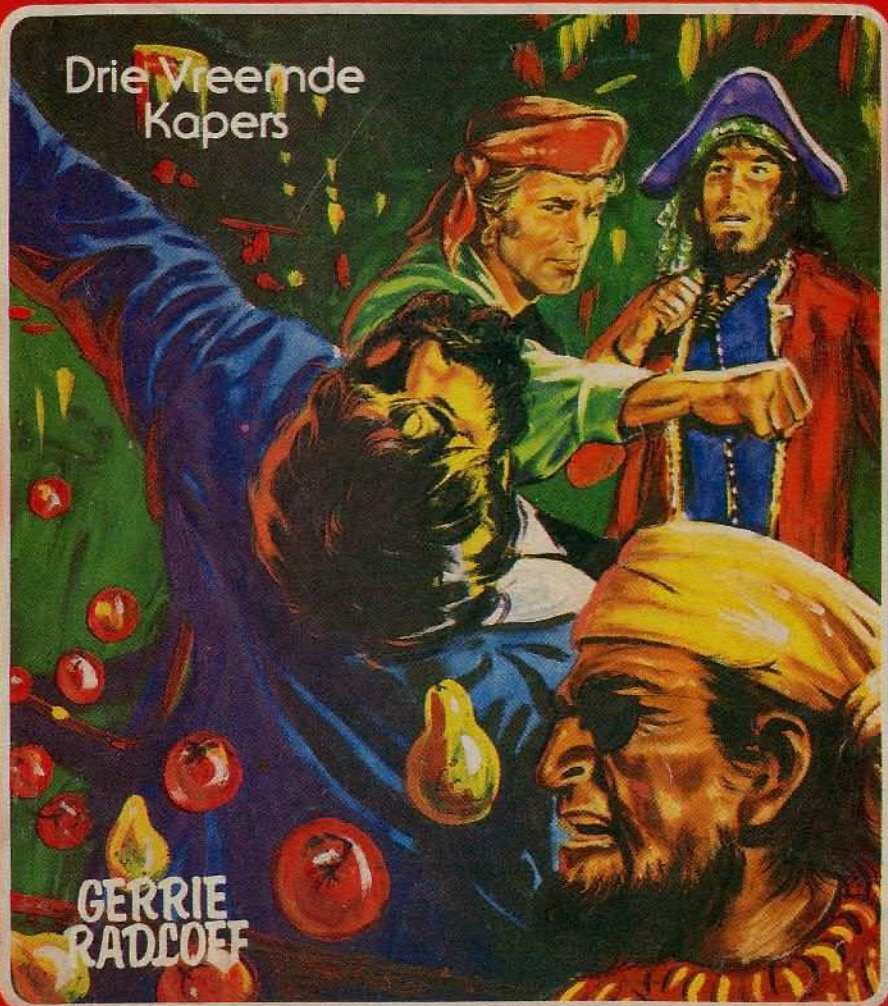

OLOFF DIE SEEROWER

No. 6

Drie Vreemde
Kapers

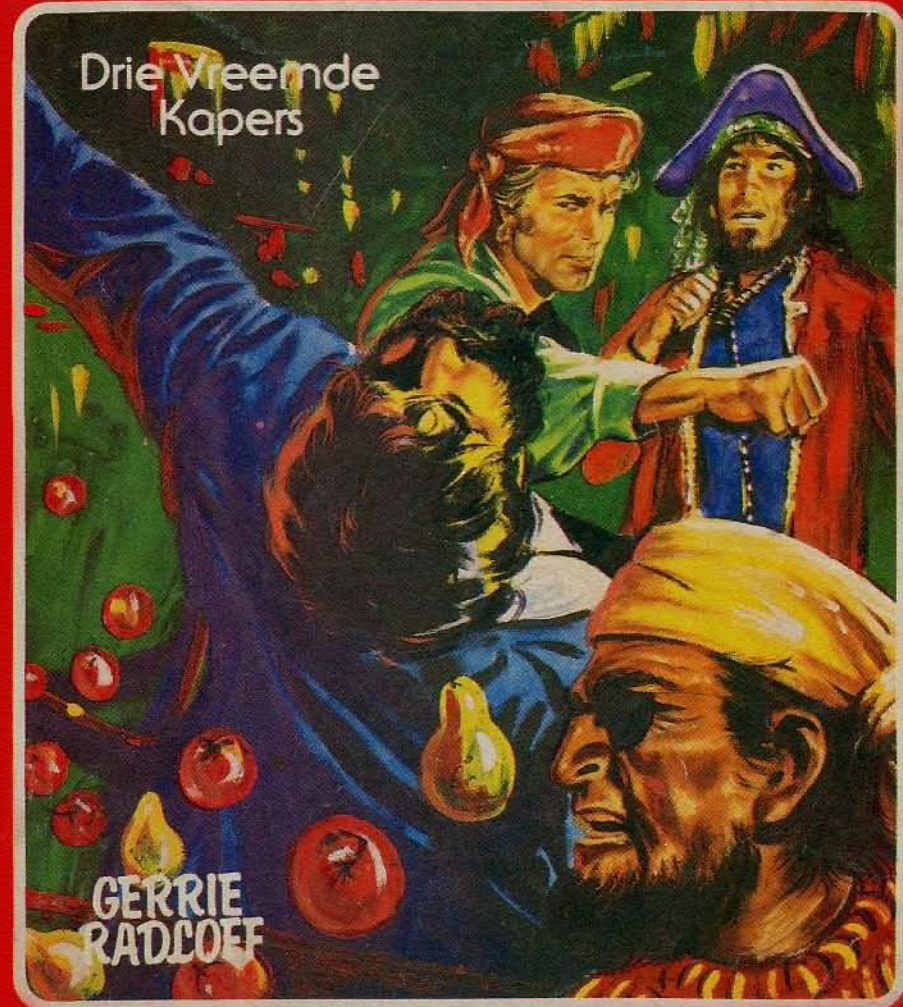

OLOFF DIE SEEROWER

No. 6

Hy hoor voetstappe, en 'n oomblik later word die deur oopgemaak. Oombliklik het Oloff sy skouer daarteen en stamp hy dit wyd oop, onderwyl Rahma by hom verbyspringen met ontblote swaard oor die vertrek nael. Oloff se regterarm is omhoog. Die man wat die deur oopgemaak het, staar hom verskrik aan, maar so vinnig en onverwags is die aanval dat sy mond nie eens oopgaan om te skree voordat die metaalhef van Oloff se swaard hom teen die kop tref en hy sonder 'n geluid op die vloer neersak nie.

Stofomslag Chris du Plooy

Hoofstuk I

„Hy noem homself Komorin—Komorin van die Karibiese see.” Die seeman aarsel ’n oomblik. Hy is bewus van die strak, belangstellende blikke van die vier man wat op die bank onder die groot komvenster van die kapteinskajuit sit. „Daar is sommige mense in Deelenbaai wat beweer dat hulle al tevore van hom gehoor het,” vervolg hy. „Hy is veral berug vir sy onmenslike wreedheid. ’n Paar dae voordat hy Madagaskar bereik het het hy ’n skip gebuit en heelwat gevangenes geneem. En nou maak hy hulle op sy tyd dood—een vir een, terwyl die oorblywendes dit moet aankyk! Die arme prisoniers weet natuurlik nie wie die volgende sal wees nie; hul vrees en spanning verskaf hom net al hoe meer genot. Die paar dae wat sy drie skepe nou al in Deelenbaai voor anker lê hou hy nog een stryk daarmee vol. Daaglik, kort na die middag, word die toneel op die vlagskip van die klein vloot afgespeel. Hy nooi selfs belangstellendes uit Deelenbaai om die pret te kom bywoon. Vandag was die vyfde dag, en vyf slagoffers het daar gesterf.”

’n Oomblik is daar stilte. Die uitdrukkings op die vier mans se gesigte spreek van afkeuring en veragting. Dan verneem een van hulle:

„Wat is die doel van sy besoek aan Deelenbaai, André? Waarom het hy die Karibiese see verlaat?”

„Hy is op pad na Indië. Hy het hier aangedoen om vars voorrade in te skeep, en toe hy die eerste keer daar by die Hanekraai-tappery instap, het hy hard geroep na die man wat hom self Oloff die Seerower noem. Hy soek jou, kaptein Oloff!”

„O, so!” roep die lang, skraal man langs Oloff van Wagenaar uit. „Die adder van die Weste soek die jakkals van die Ooste. Dit klink interessant.”

„Dit spaar ons die moeite om hom op te spoor,” antwoord Oloff van Wagenaar bedaard. „So ’n wreedaard verdien nie om te lewe nie.” Onderwyl hy praat staan hy op. Hy is ’n jong man van heelwat onder die dertig. Hy is volgens die jongste mode

gekleed en sy klere is van volmaakte snit, maar sonder satynfraaiings en -versierings. Sy ongepoeierde rooi hare is met 'n strik agter in sy nek vasgeknoop en sy blou oë vonkel lewendig. „Is dit al, André?”

„Dit is al, ja, kaptein,” antwoord die seeman. „Daar het verder niks van belang in Deelenbaai gebeur gedurende julle afwesigheid nie.”

„Dan kan jy gaan. Baie dankie. Sorg net dat niemand jou bewegings agterkom nie, André,” waarsku hy hom. „Onthou, jy is my oë en ore hier in Deelenbaai onderwyl ek ter see is.” Sy oë rus op die man se rug onderwyl hy uitgaan. Elke keer as Oloff die Seerower met sy twee skepe, die Seewraak en die Jansje Meer die seerowerhawe binnevaar, laat roep hy die getroue André om verslag te lewer.

Oloff draai hom om. Met sy hande agter sy rug tuur hy by die komvenster oor die kalm see uit. Sy twee skepe lê in 'n inham 'n paar myl noord van Deelenbaai voor anker. Die oggendson weef flikkerende reënboë in die spattende skuim van die branders.

„Ek het ook al van hierdie Komorin gehoor,” sê hy ná 'n rukkie. „Jy onthou seker dat ons al oor hom gesels het, nè, Henning?”

Die lang, skraal Henning Roux, kaptein van die Jansje Meer, knik. Hy staan ook op.

„Jy het dikwels gesê dat jy uitsien na die dag wanneer ons met hom kan slaags raak. Maar die Karibiese see is ver, en ons het ons hande vol hier op die seeroetes na die Ooste.”

„Ja.” Kaptein Oloff sug. „Die seerowergemeenskap het darem al 'n paar verliese gely as gevolg van ons bedrywighede.”

„'n Paar!” roep die groot, bebaarde kanonnier met die donker gelaat uit. Heem Beyers beskou die jong man wat voor hom staan met 'n sagte uitdrukking in sy oë. „In die afgelope twee jaar het ons seker 'n kwart van die kaperbote op die Indiese oseaan. . .”

„'n Kwart!” val die vierde man hom verontwaardig in die

rede. „Baie meer. Ek sou sê. . .”

„Wag nou, Sias,” keer Oloff die jong stuurman, Sias Myburgh. „Ek wil nie 'n argument uitlok nie. Ek wonder net soms of ek reg doen teenoor julle. Sedert my vader deur seerowers vermoor is, het ek dit my lewenstaak gemaak om hulle te beveg—om hulle van die see af te veeg, soos julle wel weet.” Sy oë brand en daar is woede in sy stem, maar hy keer hom en bedaar. „Maar daagliks besef ek dit dat ek nie sulke opoffering van julle kan verwag nie. Alléén sou ek niks kon uitvoer nie. Dis die hulp van julle almal, my getroue vriende wat. . .”

„Daar is nie een van ons wie se lewe jy nie gered het nie, Oloff,” sê Henning Roux stadig. „Daar is ook nie een van ons wat nie ernstige leed aangedoen is deur seerowers nie. Ons vra niks meer as om jou te volg en met jou taak te help nie.”

„En dit is nie net meer 'n taak nie, Oloff,” voeg Heem Beyers by. „Dit is 'n plig. Jy het daarin geslaag om jou as 'n seerower voor te doen. Dit stel jou in staat om alles van hul doen en late te verneem en sodoende nie alleen hul moordtogte te voorkom nie, maar hulle tegelykertyd die dieptes in te stuur.”

„En tog is ons ook maar seerowers in die oë van die wêreld,” sê Oloff gedomp. „Trouens, ek staan bekend as die gevreesde Oloff die Seerower!”

„Maar dit is reg so,” werp Sias teë. „Die wêreld, sowel as die seerowers, móet onder daardie indruk verkeer. Dit is dan juis dit wat ons in staat stel om hulle soveel skade te berokken. Ons volg die kaperbote en sink hulle voordat hulle 'n ander skip kan aanval; dan moet ons wegseil om nie herken te word nie. Jy weet egter self hoe dit gaan. Dikwels kom ons te laat op die toneel en is 'n onskuldige skip reeds geplunder en vernietig. Dan neem ons die buit van die aanvaller af en stuur hom die dieptes in. Maar soms is daar oorlewendes van die handelskepe—en dit is hulle wat die stories van Oloff die Seerower versprei. Daar kan ons immers niks aan doen nie.”

„En boonop is jy 'n volle kaptein van die Hollandse vloot,

Oloff," sê Henning weer. „Dit is deur die Nederlands Oos-Indiese Kompanjie bevestig nadat admiraal Te Hoogen jou tot daardie rang verhef het. As ons ooit werklik in die moeilikheid kom—.”

„Dan sal my kapteinskap ons nie veel help nie,” val Oloff hom in die rede. „Dit word streng geheim gehou. Buitendien is die kans dat ons gevange geneem en in 'n Hollandse hof verhoor sal word, maar bra skraal.”

„Jy is vanoggend sommer weer pessimisties, Oloff.” Henning Roux klop hom op die skouer en glimlag met daardie teerheid en trots wat hulle almal teenoor hul jong leier voel.

„Miskien is ek,” antwoord Oloff onderwyl hy sy skouers orent trek. „Die buie oorval my gewoonlik wanneer ons op die punt staan om Deelenbaai binne te vaar en ek weer met daardie vervlakste klomp struik moet glimlag en gesels asof ons almal broeders is. Maar kom, Sias, laat hulle die seile span. Volgens André is daar werk vir ons in die baai. As sy inligting reg is, sal daar kort na die middag weer 'n onskuldige gevangene sterf. Ons moet dit probeer verhoed.”

Henning Roux kyk vinnig na sy kaptein. Daar is 'n besorgde blik in sy oë.

„Jy weet dat dit gevaarlik is om jou in daardie seerowernes met sulke sake in te laat. 'n Lewe is by hulle minder as 'n riksdalder werd. Ons moet ons gevoelens betuel, Oloff. Dit baat ons nie om een te red en sodoende die kans om dieselfde aan honderde ander te doen, te verloor nie.”

„Ek weet, ek weet, Henning,” antwoord Oloff effens ongeduldig. „Nietemin moet ons probeer. Geen opoffering is te groot en geen tyd te veel om aan die redding van 'n enkele lewe te bestee nie.”

Die Seewraak en die Jansje Meer hel oor as die seile bollend die een na die ander oopvou en die wind hulle vul.

Tot 'n paar jaar tevore was hulle twee van die pronkskepe van die Nederlands Oos-Indiese vloot. Toe hulle in die hande van

seerowers val, het Oloff daarin geslaag om hulle terug te wen. van al die kaperbote in Deelenbaai, erkende hoofstad van die seerowergemeenskap, is hierdie twee met hul gladde, swart rompe die vinnigste.

Die Seewraak is voor as hulle deur die ingang van die baai vaar. Dit is nou, want dit word aan die eenkant deur 'n landengte en aan die ander deur 'n reeks heuwels wat die see instrek, omsluit. Daar is 'n paar groot skepe in die hawe, en ook talle visserskuitjies van die vaste bevolking van die hawedorp. Die plat, lomp geboue strek van die strand af teen die effense helling uit en word omring deur groentetuine en weivelde. Hierheen kom die seerowers met hul skepe vol bloedbesmeerde buit om alles waarvoor hulle hul lewe gewaag het, binne 'n paar weke op drank en plesier te verkwis. Hier word gevangenes as slawe gekoop en verkoop, en hier moet ook elke seerowerkaptein 'n deel van sy buit in die skatkiste van die Admiraal stort—die Admiraal wat die gemeenskap met 'n ysterhand regeer, wat wette vir die onwettige maak en dit toepas.

Oloff staan langs Sias Myburgh by die stuur van die Seewraak. Hy herken 'n paar van die skepe in die hawe. Sy blik rus op drie wat hy nog nooit vantevore gesien het nie.

„Dit moet hulle wees,” sê hy sag. „Die skepe van ons vriend Komorin van die Karibiese see.”

Sias knik. Dan skree hy luidkeels 'n bevel uit. Die seelui klouter teen die touwerk uit. Vir hulle hou Deelenbaai nie die vooruitsig van woeste plesierjag in nie. Hulle gaan altyd in groepe aan wal—onder toesig van 'n offisier. Want elkeen dra Oloff die Seerower se geheim, en dit mag nie in 'n onbesonne oomblik verklap word nie!

Die marsseile word ingevou. Dan volg die ander. Die Seewraak gly statig na 'n oop strokie water links van die drie Karibiese skepe. Die windas kraak en die ankertoue kreun. Die groot skip swaai sierlik tot stilstand.

Oloff kyk terug. Soos afgespreek, het die Jansje Meer 'n plek

regs van die drie skepe uitgesoek.

'n Kwartier later stap Oloff en Henning in die sanderige hoofstraat van Deelenbaai op. Dit is skaars tienuur, maar die vermaaklikheidsplekke is al vol. Oloff mik op die Hanekraaitapery af. Nie alleen is dit die vergaderplek van die hoëlui nie, maar dit is ook Deelenbaai se geregshof en parlement. Hier sit die Admiraal by die groot ovaaltafel voor die lang toonbank met die rakke en rye bottels daaragter. Hier word oortreders gevonnissen, transaksies bespreek en komplotte gesmee.

As Oloff en Henning in die deur bokant die paar trappies wat na die groot vertrek lei, verskyn, volg daar uitroepe van verskeie kante, want die vertrek is reeds gevul. Oral by die tafels sit daar groepe van die kapteins en offisiere. Daar is nie een wat Oloff die Seerower nie ken nie.

Oloff wuif. Hulle stap tussen die tafels deur. Die Admiraal spring op en beweeg om die tafel om Oloff hartlik te verwelkom. Dit is selde dat 'n kaptein hierdie eer deur die Admiraal aangedoen word.

„A, Oloff! Jy is terug!” roep die reuseman uit. „Jy ook, Henning. Kom, kom sit hier by my.” Hierdie uitnodiging noodsaak twee kapteins om die ovaaltafel te verlaat. Ander moet opskuif om plek te maak. 'n Paar kyk die twee aankomelinge skeef aan, maar as Oloff se blik dwaal oor die groep vertroueling van die Admiraal wat die voorreg het om om die ovaaltafel te sit, is daar net glimlagge en opgeruimde welkomsgroete te sien—nie een kan dit bekostig om iemand oor wie die Admiraal so 'n bohaai maak, se vriendskap te verloor nie. En buitendien ken almal sy vermoë met die swaard en die pistool.

„A!” vervolg die Admiraal. „Dit doen my hart goed om jou te sien, Oloff. Nog nooit in die geskiedenis van Deelenbaai was daar 'n enkele kaptein wat keer op keer met sulke swaar belaaide skepe teruggekeer het nie!”

„En dit doen jou koffers ook goed, nie waar nie?” Oloff lag,

maar sy blik is gevestig op die twee mans met die donker gelaatstrekke aan die linkerkant van die Admiraal se stoel. Hulle het opgestaan en die een aan die regterkant se swart oë rus in dié van Oloff. 'n Wit tulband is om sy swart hare gedraai en dit laat sy vel nog donkerder voorkom. Die neus is spits soos die snawel van 'n arend—met 'n rilling besef Oloff dat dit hom meer aan dié van 'n aasvoël laat dink. Die lippe is dun en saamgepers, maar nou trek hulle skielik van mekaar af weg asof hulle styf oor die wit tande gespan is.

„Ek brand van nuuskierigheid Oloff,” hervat die Admiraal, „maar jy kan ons later van jou ervarings vertel. Hier is 'n vreemdeling wat selfs in die Karibiese see al van jou gehoor het. Laat ek jou voorstel aan die beroemde Komorin.” Hy wend hom tot die Indiër, „Komor,” sê hy met olierige vriendelikheid, „dit is nou Oloff die Seerower. Die man wat jy soek.”

Komorin maak 'n ligte buiging. Die beweging is vinnig en presies. As hy orent kom, is dit soos 'n veer wat terugslaan.

„Dit is 'n eer, kaptein Oloff.” Sy stem is diep en beskaaf. „Ek het al baie van jou gehoor.”

„En ek van jou,” antwoord Oloff droog, maar met 'n glimlag. Sodra hy plaasgeneem het, vervolg hy, skuins voor die Admiraal verby. „Ek kan natuurlik nie glo dat jy halfpad om die wêreld gereis het bloot om my te kom ontmoet nie.”

Komorin lag en die klank kom diep uit sy keel. Hy skud sy kop.

„Nee, dit is nie die volle waarheid nie. Ek is eintlik op pad na Indië en het Deelenbaai maar net aangedoen om 'n saak met jou te bespreek en 'n voorstel te doen. Ek sal dit dus as 'n voorreg beskou as jy die middagmaal aan boord van my vlagskip wil kom geniet. Jou vriend is ook welkom.” Hy aarsel. „Ek het heel persoonlike gewoontes wat vermaak betref, maar ek vind dat dit die bevolking van Deelenbaai nogal geval. Gewoonlik het ek ná die middagete so 'n . . .”

„Ho! Ho! Ho!” bulder die Admiraal dit uit onderwyl hy die

ovaaltafel met die plathand slaan. „Ek sê vir jou Oloff, hierdie Komor is kostelik. Hy laat kruip een van hulle daar op die dek rond, en die ander klomp moet staan en kyk. Ek sê jou—maar wag, jy sal self sien. Ek wil nie jou pret bederf deur vooraf te vertel nie.”

Oloff kyk na Komorin. Die Indiër knik. Oloff dwing 'n glimlag op sy lippe.

„Dan word ek geen keuse gelaat nie,” sê hy opgewek. „Ek aanvaar die uitnodiging, Komor.”

Die ontvangskajuit van die Aurangzeb, vlagskip van Komorin se vloot, is sonnig en weelderig gemeubileerd. Op sagte kussings het die vier man, Oloff, Henning, Komor en sy luitenant, Rataf Ali, om die lae tafel sit en eet. Oloff vee sy lippe af.

„Smaaklik,” sê hy met genoeg.

„Dankie.” Komorin staan op en stap na 'n muurkassie. „'n Likeur by die koffie?”

'n Paar oomblikke later het Rataf Ali die kajuit verlaat. Oloff en Henning sit in die komvenster. Komorin staan voor hulle.

„Ek gesels nooit aan tafel oor ernstige sake nie,” sê hy dan, „maar julle is natuurlik nuuskierig om van my voorstel te verneem?”

„Ons is,” verseker Oloff hom.

„Weet julle hoekom my skip die naam Aurangzeb het? Ek sal julle vertel. My oupa was die Mogol Aurangzeb. Van die begin van die eeu het hy uit Delhi oor 'n verenigde Indië regeer. Ná sy heengaan, egter, het sy magtige ryk verbrokkel, want my oom wat hom opgevolg het, was 'n swakkeling. Ek en die meeste van my familiebetrekkings moes vlug. My oupa se onderkonings het ontrou geword en hul eie mag uitgebrei totdat hulle naderhand onafhanklike heersers was. Die magtigste van almal is op die oomblik die Maharatte, 'n groep Hindoe-vrybuiters wat oor 'n magtige leer perderuiters beskik. Die Dekan-gebied is deur hulle verower, onder meer ook Haiderabad.

„'n Klompie jare gelede het die heerser van Haiderabad die Maharatte verdryf. Hierdie Nisam was 'n sterk man en het die volle ondersteuning van sy volgelinge gehad.

„En nou, ná hierdie kort oorsig, kom ons by die deel wat ons eintlik raak. Die Nisam van Haiderabad is 'n jaar gelede dood. Ek verstaan dat daar verskeie aanspraakmakers op die troon is, maar dat niemand nog daarin geslaag het om die saak in sy guns te beklank nie. Dit kom hierop neer: Die ryk van Haiderabad is een van die enigste dele van Indië wat nie onder die invloed van die Maharatte is nie. Ek, Komorin, kleinseun van die Mogol Aurangzeb, wil my by die aanspraakmakers op daardie troon gaan voeg.”

Hy kyk Oloff stip in die oë. Dit is amper asof hy 'n vraag gestel het en nou op 'n antwoord wag.

Oloff haal sy skouers op. Hy skud sy kop.

„Dit is alles baie interessant. Maar wat het ek—?”

„Wat jy daarmee te doen het, is dit Oloff: Haiderabad is 'n ryk staat—en ek sal jôu skatryk maak as jy my sal help om die troon te bestyg.”

Oloff lag saggies. Hy staan op.

„Ek het dan netnou verstaan dat jy jou bloot by die aanspraakmakers op die troon wil gaan voeg,” sê hy droog. „Nou klink dit asof jy taamlik seker wil maak van jou saak!!!”

„Natuurlik,” werp Komorin terug. „Het jy iets anders van my verwag?”

Oloff skud sy kop. Sy blik dwaal oor die skerp gelaatstrekke voor hom.

„Nee,” sê hy nadenkend. „Nee, ek het nie.”

„Ek het drie skepe en sewehonderd man tot my beskikking, Oloff,” hervat Komorin vinnig. „Die skeepsruimte is gevul met buit. Ek het die modernste wapens aan boord. Wat kan jy bydra?”

„Amper dieselfde,” antwoord Oloff. „Net een skip en tweehonderd man minder.”